

somheder (Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 794 af 9. december 1991 om godkendelse af listevirksomhed), dels i den såkaldte dambrugsbekendtgørelse (Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 224 af 5. april 1989 om ferskvandsdambrug - erstattet af Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelse nr. 900 af 31. oktober 1994 om ferskvandsdambrug).

Med dambrugsbekendtgørelsen fastsattes en række generelle regler for regulering af dambrugenes forureningsforhold. Reglerne blev fastsat som et led i opfølgning af »Handlingsplan mod forureningen af det danske vandmiljø med næringsalte 1987« (vandmiljøplanen).

Efter dambrugsbekendtgørelsen skulle alle dambrug have fastsat et foderforbrug efter en række beregningsmetoder, der bl.a. tog udgangspunkt i dambrugenes hidtidige produktion, herunder vand- og foderforbrug.

Dambrugene er samtidig omfattet af miljøbeskyttelseslovens bestemmelser om særligt forurenende virksomheder (lovens kapitel 5). Udvidelse eller ændring af eksisterende dambrug, der medfører forøget forurening, skal godkendes af amtsrådet. Amtsrådets afgørelser kan påklages til Miljøstyrelsen.

Udgangspunktet for Miljøstyrelsens vurdering af ansøgninger om ændringer eller udvidelse af ferskvandsdambrug er - som for alle andre typer godkendelsespligtige virksomheder - en konkret vurdering af de miljø- og produktionsmæssige forhold, der gælder for det enkelte dambrug.

I forbindelse med miljøgodkendelse af dambrug indgår en række generelle principper som grundlag for den konkrete vurdering. Disse principper er kommet til udtryk dels i Miljøstyrelsens notat af 18. april 1991 om godkendelse af dambrug, dels i efterfølgende konkrete afgørelser i klagesager.

Ved vurdering af ansøgninger om udvidelser lægger Miljøstyrelsen vægt på, om det er godtgjort, at dambruget ikke giver anledning til en forurening/miljøbelastning ud over den forurening, som dambruget vil give anledning til ved regulering efter dambrugsbekendtgørelsen. Det er en selvfølge, at dambruget skal opfylde de mindstekrav til rensning og drift, der følger af dambrugsbekendtgørelsen.

Godkendelse af en udvidelse af produktionen ud over bekendtgørelsesniveau vil således forudsætte, at der fuldt ud kompenseres for den øgede potentielle miljøbelastning gennem etablering af videregående rensningsforanstaltninger end fastsat i bekendtgørelsen.

I forbindelse med ansøgninger om miljøgodkendelse er det samtidig vigtigt, at der redegøres for og dokumenteres, i hvilket omfang dambruget gør brug af mindst forurenende teknologi og bedste spildevandsrensningsteknologi i overensstemmelse med reglerne herom i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 794 af 9. december 1991 om godkendelse af listevirksomhed.

Ved vurdering af, om der kan meddeles godkendelse, er et væsentligt element endvidere dambrugets aktuelle og forventede påvirkning af det eller de vandområder, der modtager spildevand fra dambruget. Giver et dambrug eksempelvis anledning til forureningspåvirkning i en sø eller et vandløb i et omfang, så den målsatte vandløbskvalitet af den årsag ikke kan opfyldes, kan der ikke opnås godkendelse, medmindre det i ansøgningen om godkendelse er godtgjort, at dambruget fremover ikke vil være til hinder for opfyldelse af vandløbets målsætning.

Spm. nr. S 841

Til miljø- og energiministeren (2/2 95) af:
Anni Svanholt (SF):

»Har Miljøstyrelsen underkendt miljøgodkendelsen af Kidmosebæk Dambrug i Brande på grundlag af de retningslinjer, som Miljøstyrelsen udstak i 1991, og hvori består en eventuel uenighed imellem Miljøstyrelsen og Ringkøbing Amt?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 840.

Svar (13/2 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen har med skrivelse af 22. december 1994 ophævet Ringkøbing Amtsråds godkendelse af Kidmosebæk Dambrug.

Baggrunden for styrelsens afgørelse er, at der ikke på Kidmosebæk Dambrug ses at være eta-